

## VERGEEFT ELKAAR! HJM Sales

Geliefde broeders en zusters, het is voor vrijwel alle mensen erg moeilijk om te vergeven. Vergeven wat vader, moeder, broers, zussen, vrienden, collega's of anderen ons ooit hebben aangedaan. We kunnen het verdriet, de pijn, het gekwetste ego en de andere negatieve emoties maar moeilijk loslaten. Waardoor de diepe wonden in onze ziel open blijven en maar niet kunnen genezen.

En dit alles is niet alleen een probleem voor ongelovige mensen, die Jezus nog niet kennen, maar zeker óók voor christenen. Helaas is het kunnen vergeven van de fouten en zonden van medechristenen, ondanks het voorbeeld van Jezus, ook voor hen heel erg moeilijk. En nogal wat schier onoplosbare problemen in de gemeentes hebben hier mee te maken.

Jaren geleden beluisterde ik eens een geleende cd met een prediking van de bekende, Nederlandse voorganger Jan-Sjoerd Pasterkamp. Hij sprak over vergevingsgezindheid, dit dus altijd urgente thema. In deze korte bijbelverkundiging wil ik daar (nog) eens op ingaan,

*Matt. 18:21-35 – “Toen kwam Petrus tot Hem, en zeide: Heere! hoe menigmaal zal mijn broeder tegen mij zondigen, en ik hem vergeven! Tot zevenmaal? Jezus zeide tot hem: Ik zeg u, niet tot zevenmaal, maar tot zeventigmaal zeven maal. Daarom wordt het Koninkrijk der hemelen vergeleken bij een zeker koning, die rekening met zijn dienstknechten houden wilde. Als hij nu begon te rekenen, werd tot hem gebracht een, die hem schuldig was tien duizend talenten. En als hij niet had, om te betalen, beval zijn heer, dat men hem zou verkopen, en zijn vrouw en kinderen, en al wat hij had, en dat de schuld zou betaald worden. De dienstknecht dan, nedervallende, aanbad hem, zeggende: Heer! wees lankmoedig over mij, en ik zal u alles betalen. En de heer van dezen dienstknecht, met barmhartigheid innerlijk bewogen zijnde, heeft hem ontslagen, en de schuld hem kwijtgescholden. Maar dezelve dienstknecht, uitgaande, heeft gevonden een zijner mededienstknechten, die hem honderd penningen schuldig was, en hem aanvattende, greep hem bij de keel, zeggende: Betaal mij, wat gij schuldig zijt. Zijn mededienstknecht dan, nedervallende aan zijn voeten, bad hem, zeggende: Wees lankmoedig over mij, en ik zal u alles betalen. Doch hij wilde niet, maar ging heen, en wierp hem in de gevangenis, totdat hij de schuld zou betaald hebben. Als nu zijn mededienstknechten zagen, hetgeen geschied was, zijn zij zeer bedroefd geworden; en komende, verklaarden zij hunnen heer al wat er geschied was. Toen heeft hem zijn heer tot zich geroepen, en zeide tot hem: Gij boze dienstknecht, al die schuld heb ik u kwijtgescholden, dewijl gij mij gebeden hebt; Behoortet gij ook niet u over uw mededienstknecht te ontfermen, gelijk ik ook mij over u ontfermd heb? En zijn heer, vertoornd zijnde, leverde hem den pijnigers over, totdat hij zou betaald hebben al wat hij hem schuldig was. Alzo zal ook Mijn hemelse Vader u doen, indien gij niet van harte vergeeft een iegelijk zijn broeder zijn misdaden.”*

Dit verhaal behoeft nauwelijks toelichting. Een dienstknecht was zijn koning een groot bedrag verschuldigd. De koning was echter genadig en schold de schuld kwijt. Evenzo hadden wij eens, door onze zonden, een onaflosbare schuld aan God de Vader. Maar Hij vergaf vól van genade en liefde onze schuld.

Echter, die dienstknecht had zelf een kleine vordering op een mededienstknecht, die dat geld óók niet kon afbetalen. Maar in plaats van eveneens genadig te zijn, werd hij ontzettend boos en gooide zijn mededienstknecht in de gevangenis totdat deze zou betalen.

De koning die dit hoorde werd toornig over deze liefdeloze handelwijze en liet de dienstknecht arresteren en leverde hem aan de beulen over, tótdat hij zijn eigen grote schuld zou hebben afbetaald. En dát zou natuurlijk onmogelijk zijn, zodat hij tenslotte onvermijdelijk aan de pijnlijke foltering en zou sterven.

Wat zo confronteert, is dat Jezus benadrukte: *“Alzo zal ook Mijn hemelse Vader u doen, indien gij niet van harte vergeeft een iegelijk zijn broeder zijn misdaden.”*

Jezus verlangt dat wij elkaar van harte vergeven. Hij maakt geen woorden vuil over hoe moeilijk dat voor ons kan zijn. Neen, blijkbaar is dat vergeven een besluit van onze wil. Wij behoren met onze wil te besluiten om te vergeven, net zoals wij dienen te besluiten om elkaar lief te hebben. Het gaat om onze wil en niet om ons gevoel! *“Heer, ik kan het niet van mijzelf, maar ik wil het! Omdat U het zegt, Heer, zal ik vergeven. Omdat U dit van mij vraagt. Wilt U mij daarom helpen en de kracht geven?”*

Doen we dit, broeders en zusters, dan zal Zijn hulp realiteit worden. Wellicht gaat u nog door een proces, waarbij uw gevoelens en emoties tegensputteren. Maar het moment zal beslist komen, dat u de ander van harte hebt vergeven en zelfs liefheeft. Door Gods hulp!

Dit wilsbesluit heeft een heerlijk gevolg. De folteraars, de beulen, dat wil zeggen demonen, die ons kwelden met intens pijnlijke gevoelens van gekwetstheid, minderwaardigheid, boosheid, woede, wraakzucht, haat, zelfmedelijden, cynisme, wrok, onvergevingsgezindheid, verontwaardiging, bitterheid, onverzoenlijkheid, etc. zullen uiteindelijk ons nu met rust laten. Deze gevoelens zijn zwarte vruchten, die wij door onze verkeerde houding eigenlijk zelf hebben gekweekt. Anderen hebben het zaad gezaaid door hun verkeerde woorden of daden, maar wij zelf hebben het laten opgroeien. En het maakte ons leven kapot. Maar door te vergeven (en nogmaals: dit is allereerst een besluit van onze wil) doorbreken wij dit negatieve proces.

Onderschat u dit alles niet! Want Jezus sprak in verband met het (niet kunnen) vergeven en verzoenen zelfs over bergen en (sterk gewortelde) bomen.

Mark. 11:21-26 – *“En Petrus, zulks indachtig geworden zijnde, zeide tot Hem: Rabbi! zie, de vijgeboom, dien Gij vervloekt hebt, is verdord. En Jezus, antwoordende, zeide tot hen: Hebt geloof op God. Want voorwaar zeg Ik u, dat, zo wie tot dezen berg zal zeggen: Word opgeheven en in de zee geworpen; en niet zal twijfelen in zijn hart, maar zal geloven, dat hetgeen hij zegt, geschieden zal, het zal hem worden, zo wat hij zegt. Daarom zeg Ik u: Alle dingen, die gij biddende begeert, gelooft, dat gij ze ontvangen zult, en zij zullen u worden. En wanneer gij staat om te bidden, vergeeft, indien gij iets hebt tegen iemand; opdat ook uw Vader, Die in de hemelen is, ulieden uw misdaden vergeve. Maar indien gij niet vergeeft, zo zal uw Vader, Die in de hemelen is, ook uw misdaden niet vergeven.”*

Luk. 17:3-6 – *“Wacht uzelfen. En indien uw broeder tegen u zondigt, zo bestraf hem; en indien het hem leed is, zo vergeef het hem. En indien hij zevenmaal daags tegen u zondigt, en zevenmaal daags tot u wederkeert, zeggende: Het is mij leed; zo zult gij het hem vergeven. En de apostelen zeiden tot den Heere: Vermeerder ons het geloof. En de Heere zeide: Zo gij een geloof hadt als een mostaardzaad, gij zoudt tegen dezen moerbeiziënboom zeggen: Word ontworteld, en in de zee geplant, en hij zou u gehoorzaam zijn.”*

Ja, beslist kan de noodzaak om te vergeven als een groot obstakel, een hoge berg of sterke boom, zijn. Menselijkerwijs is onverzoenlijkheid en onvergevingsgezindheid heel moeilijk te overwinnen en te verwijderen. Maar door geloof wordt het mogelijk. En door met autoriteit te acteren en te gebieden. Vergeving schenken wil zeggen: in het geloof en in de Naam van Jezus tót die berg of die boom spreken en gebieden om te verdwijnen (zie de onderstreepte gedeeltes)! Op deze wijze wordt het zwaard van het Woord, dat leert om te vergeven, tegen de duistere machten gehanteerd tot overwinning. Spreek uit: *“Ik vergeef hem of haar!”*

In de Hebreeuwse grondtekst van de bijbel is “vergeven” het woord “*saalach*” ( סלח ). Dit woord is verwant aan het woord voor “wegzenden”, namelijk “*sjaalach*” ( שלח ). In de Griekse grondtekst is “vergeven” het woord “*aph’iemi*”, dat eveneens “wegzenden” betekent. Vergeving schenken betekent dus het “wegzenden” van iets.

Wanneer we de ander vergeven, zenden we het oordeel in ons hart jegens die ander weg. We doen het weg! We doen ook de door de ander veroorzaakte pijn weg. We laten het los en geven het in geloof en vertrouwen over aan een hogere macht, dat wil zeggen aan God. We zenden het tot God, de opperste, rechtvaardige Rechter. En vervolgens verlenen wij een

gunst zonder voorwaarden aan degene, die de pijn veroorzaakte. We schenken ontheffing van de verplichting tot betaling en genoegdoening.

Geliefde broeders en zusters, hiermee wordt duidelijk, dat vergeven beslist een zaak van onze wil is. We moeten besluiten om de ander te vergeven en ervoor kiezen om ons recht op genoegdoening op te geven. En God zal ons helpen als wij die eerste moeilijke stap tot vergeving zetten. Dan zal Hij ook de innerlijke wonden en de pijn in ons hart genezen.

Moge Hij u en mij deze week overvloedig zegenen. Amen.